Arrest van het Hof (Eerste Kamer) van 15 december 1966 [1]

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Vaste aanstelling krachtens het Statuut — Strekking van de daartoe gegeven regeling*

   (Statuut van de ambtenaren E.G.A., art. 102)

2. *Ambtenaren — Arbeidscontractanten — Hun vaste aanstelling overeenkomstig het Statuut — Herwaardering van een ambt — Automatische toekenning van dezelfde salaristrap in de nieuwe rang — De vraag of deze toekenning geoorloofd is — Analogische toepassing der statutaire bepalingen bij de bevordering der ambtenaren*

   (Statuut van de ambtenaren E.G.A., art. 102)

1. Met artikel 102 van het Statuut wordt beoogd de later in vaste dienst aangestelde arbeidscontractanten de handhaving van hun aanvankelijke ambtelijke positie te waarborgen, zulks door een vrijwel automatische omzetting van de rang welke zij vóór hun vaste aanstelling uitdrukkelijk of stilzwijgend hadden verkregen, in een van de rangen voorzien in de tabel van artikel 65 en met behoud van dezelfde salaristrap.
2. Wanneer het ambt van een vóór de inwerkingtreding van het Statuut aangestelde arbeidscontractant nadien krachtens het Statuut opnieuw werd gewaardeerd, kan deze ambtenaar bij zijn vaste aanstelling geen aanspraak maken op automatische toekenning van zijn aanvankelijke salaristrap in de nieuwe rang. Bij de vaststelling van laatstbedoelde salaristrap dient het bestuur zich te laten leiden door de statutaire bepalingen nopens de bevordering der ambtenaren.

In de gevoegde zaken 15-64 en 60-65 :

J. MOREAU,

ambtenaar bij de Commissie van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie,

1 — Procestaal : Frans.

vertegenwoordigd en bijgestaan door Mr. M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, lector aan de Vrije Universiteit te Brussel,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van de heer B. Schmitz, 6, rue J. B. Esch, Luxemburg,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR ATOOMENERGIE,

vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur de heer J. Gijssels, als gemachtigde,
ten deze domicilie gekozen hebbende bij het Secretariaat van de Juridische Dienst van de Europese Uitvoerende Organen, 2, Place de Metz, Luxemburg,

verweerster,

in hoofdzaak betreffende :

in de zaak 15-64 : de nietigverklaring van de stilzwijgende weigering verzoeker in rang A 3 in te delen;

in de zaak 60-65 : nietigverklaring van de individuele beschikking van 14 september 1965 waarbij verzoekers salaristrap in de rang A 3 werd vastgesteld,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt :

A. Trabucchi (Rapporteur), Kamerpresident,
L. Delvaux en R. Lecourt, Rechters,
Advocaat-Generaal : K. Roemer,
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — De aan het geding ten grondslag liggende feiten

Verzoeker werd op 1 september 1960 aangesteld bij de Pers- en Voorlichtingsdienst van de Commissie van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie met een bezoldiging welke destijds overeenstemde met die van een E.G.K.S.-ambtenaar in de rang A 4, salaristrap 4.

Bij zijn vaste aanstelling krachtens het Statuut werd verzoeker per 1 januari 1962 met een anciënniteit ingaande op 1 september 1960 in rang A 4/4 ingedeeld.

Bij brief van 21 februari 1964 aan de voorzitter van de Commissie van de E.G.A. stelde verzoeker een hiërarchisch beroep in waarbij hij indeling in rang A 3 vorderde met ingang van 1 januari 1962, zulks op grond van het door hem zowel vóór als nà zijn vaste aanstelling beklede ambt.

Toen dit schrijven onbeantwoord bleef, maakte verzoeker op 29 april 1964 bij het Hof een beroep aanhangig tegen de stilzwijgende weigering van de Commissie om aan zijn administratief beroep gevolg te geven.

Verweerster, hoewel van de aanvang van het geschil af verzoekers recht erkennende om overeenkomstig het „verband tussen standaardfuncties en loopbanen" gelijk dit in bijlage I in het Statuut werd vastgesteld in rang A 3 te worden ingedeeld, verklaarde dat zij aan verzoekers verlangen niet kon voldoen daar de Raad de desbetreffende door haar verzochte begrotingspost niet had toegestaan.

Op 13 oktober 1964 besloot de Raad de door verzoeker beklede post A 4 in een A 3-post om te zetten, waarop de Commissie bij beschikking van 13 januari 1965 verzoeker met ingang van 1 januari 1962 laatstgenoemde rang verleende.

In deze beschikking waarbij aan verzoeker voorlopig salaristrap 2 in deze nieuwe rang was toegekend werd het volgende overwogen :

> „dat in afwachting met name van de door het Hof in de zaak 70-63 te geven beslissing, de definitieve salaristrap eerst later zal worden vastgesteld;
> dat de salaristrap bij de onderhavige beschikking derhalve slechts voorlopig wordt toegekend, zulks overeenkomstig het bepaalde bij artikel 46 van het Statuut en onverminderd de eventuele aanspraken van de heer Moreau op dit punt."

Bij beschikking van 14 september 1965 regelde de Commissie verzoekers statutaire positie definitief in dier voege dat hem de salaristrap 2 met een anciënniteit, aanvangende op 1 oktober 1961, werd toegekend.

Bedoelde beschikking werd als volgt gemotiveerd :

„Overwegende dat de ambtelijke positie van de ambtenaar die door de Instelling vóór de inwerkingtreding van het Statuut werd aangesteld en bij bedoelde inwerkingtreding krachtens het vastgestelde verband tussen standaardfuncties en loopbanen (artikel 5, § 4 en bijlage I van het Statuut) in een hogere rang wordt benoemd, bij artikel 46 van genoemd Statuut is geregeld; dat de herindeling van alle ambtenaren der Instelling, waartoe bij de inwerkingtreding van het Statuut werd overgegaan ten einde bovenbedoeld verband aan te brengen, met toepassing van artikel 46 van het Statuut werd uitgevoerd; dat bedoelde bepalingen derhalve eveneens in het geval van de heer Moreau toepassing moeten vinden; dat hij krachtens laatstgenoemd artikel in rang A 3, salaristrap 2, behoort te worden ingedeeld met een anciënniteit ingaande op 1 oktober 1961."

Tegen deze beschikking stelde verzoeker op 13 december 1965 bij het Hof beroep in;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker in de zaak 15-64* in zijn introductief request concludeert dat het den Hove behage :

„1. de stilzwijgende afwijzing van zijn administratief beroep d.d. 21 februari 1964 nietig te verklaren;
2. zijn aanstelling nietig te verklaren voor zover hij daarbij in rang A 4 werd ingedeeld;
3. te verstaan dat de Commissie verzoeker met ingang van 1 januari 1962 zal indelen in rang A 3 met de daarbij behorende salaristrap;
4. de Commissie te veroordelen om aan verzoeker wegens achterstallig salaris de som van 1 frank te betalen, onder voorbehoud van wijziging van deze eis in de loop van het geding;
5. de Commissie te veroordelen aan verzoeker de som van 1 frank te betalen wegens geleden onstoffelijke schade, met gelijk voorbehoud als sub 4);
6. verweerster in de proceskosten te veroordelen;"

Overwegende dat de *Commissie* concludeert dat het den Hove behage :

„— haar akte te verlenen van haar verzoek aan de Raad om de post welke verzoeker bij zijn vaste aanstelling bekleedde om te zetten in een post welke aan de thans door hem uitgeoefende functie beantwoordt;
— vast te stellen dat de Commissie in de uitoefening harer bevoegdheden zich niet aan enige onwettigheid heeft schuldig gemaakt op grond waarvan de bestreden beschikkingen nietig moeten worden verklaard;
— bijgevolg het beroep, voor zover tegen de Commissie gericht, als ongegrond te verwerpen;
— voor zover het beroep indirect tegen een besluit van de begrotingsautoriteiten is gericht, naar goede justitie uitspraak te doen;"

Overwegende dat *verzoeker* bij repliek zijn aanvankelijke conclusies — behoudens het sub 2 gevorderde — handhaaft en verklaart dat hij de vordering sub 4 voorlopig aangehouden wenst te zien;

Overwegende dat *verweerster* bij dupliek concludeert dat het den Hove behage :

„onverminderd de middelen, met, name de ontvankelijkheid betreffende, waarop het Hof wellicht ambtshalve acht zal slaan :
— akte te verlenen van het feit dat de Commissie bij haar beschikkingen van 13 januari en 9 september 1965 verzoeker in rang A 3, salaristrap 2, heeft ingedeeld met ingang van 1 januari 1962;
— te verstaan dat de eis verzoeker met ingang van 1 januari 1962 in rang A 3 met de rechtens daarbij behorende salaristrap in te delen, zonder voorwerp is geraakt;
— bijgevolg te beslissen dat deze hoofdvordering buiten behandeling kan blijven;
— de vordering tot vergoeding van geleden onstoffelijke schade als ongegrond af te wijzen;
— ten aanzien van de proceskosten naar goede justitie te beslissen;"

Overwegende dat *verzoeker in de zaak 60-65* concludeert dat het den Hove behage :

„— de beschikking van de Commissie d.d. 14 september 1965 te vernietigen voor zover daarbij verzoekers salaristrap wordt vastgesteld;
— te verstaan dat verzoeker met ingang van 1 januari 1962 in rang A 3, salaristrap 5, zal worden ingedeeld met alle geldelijke gevolgen van dien, in het bijzonder wat betreft de sedert deze datum verschuldigde bezoldiging, en dat verzoekers aanspraak op volgende salaristrappen geregeld zal worden overeenkomstig de in artikel 44 van het Statuut voorziene tweejaarlijkse verhogingen;
— verweerster in de kosten te veroordelen;"

Overwegende dat de *Commissie* in haar verweerschrift concludeert dat het den Hove behage :

„— het beroep als zijnde niet-ontvankelijk te verwerpen;
— verzoeker overeenkomstig artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering in de kosten te verwijzen;"

Overwegende dat *verzoeker* bij repliek voorts concludeert dat het den Hove behage :

„— hem akte te verlenen van zijn verklaring dat hij bij zijn oorspronkelijke eis persisteert, met dien verstande evenwel dat het sub 2 gevorderde als volgt moet worden gelezen :
— te verstaan dat verzoeker met ingang van 1 januari 1962 in rang A 3, salaristrap 5, zal worden ingedeeld met alle geldelijke gevolgen van dien, in het bijzonder wat betreft de sedert deze datum verschuldigde bezoldiging;"

subsidiair :

„— de instellingen, welke niet partij zijn bij het onderhavige geding uit te nodigen, alle gegevens te verstrekken welke het Hof ter zake nodig zal achten en in het bijzonder de Commissie van de E.E.G. te vragen welke salaristrappen zij bij gelegenheid van de herindeling van de afdelingshoofden van de Pers- en Voorlichtingsdienst heeft toegekend;

Overwegende dat *verweerster* concludeert bij dupliek dat het den Hove behage.

„— te beslissen dat de door verzoeker bij repliek ingestelde en op een nieuw middel gegronde nieuwe vordering niet ontvankelijk is;
— het „subsidiaire" verzoek bij repliek gedaan, irrelevant te oordelen, daar het niet tot de oplossing van het onderhavige geschil kan bijdragen;
— het beroep voor het overige als ongegrond te verwerpen;
— verzoeker overeenkomstig artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering in de kosten te verwijzen;"

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat :

In de zaak 15-64

Daar de Commissie verzoeker inmiddels in de loop van het geding rang A 3 toekende en daarmede aan de hoofdvordering in de zaak 15-64 voldeed, komt het onnodig voor de ter ondersteuning van dat beroep door verzoeker voorgedragen middelen en argumenten te relateren.

Verweerster betwist dat *verzoeker* ten gevolge van haar aanvankelijke weigering onstoffelijke schade heeft geleden. Zij stelt dat het algemeen bekend is dat deze weigering uitsluitend berustte op het ontbreken van een dienovereenkomstige begrotingspost en dat er derhalve geen enkel verband mag worden gelegd tussen het handhaven van verzoeker in rang A 4 enerzijds en de betekenis van zijn functie of bekwaamheid anderzijds.

Bij pleidooi heeft verzoeker verklaard deze eis niet te handhaven.

Verweerster refereert zich bij dupliek aan 's Hofs oordeel voor wat de kostenbeslissing betreft.

In de zaak 60-65

Het middel ontleend aan artikel 102, eerste lid, van het Statuut van de ambtenaren

Verzoeker stelt dat zijn indeling in rang A 3/2 in strijd is met artikel 102, paragraaf 1, van het Statuut, immers ten tijde van zijn vaste aanstelling had hij reeds stilzwijgend de rang A 3/4 verkregen, die volgens het Statuut met zijn vroegere functie — welke hij ook thans nog uitoefent — overeenstemt.

Verweerster daarentegen is van mening dat verzoeker vóór zijn vaste aanstelling „stilzwijgend" rang A 4, salaristrap 4, had verworven. Verzoeker verwart de aanstelling in de rang en salaristrap welke hij overeenkomstig de bewoordingen van artikel 102 van het Statuut stilzwijgend

had verkregen met het aanbrengen van het krachtens artikel 5 en bijlage I tot het Statuut geëiste verband tussen rang en functie.

Verzoeker antwoordt hierop dat bij een zodanige interpretatie van artikel 102 het in die tekst gebezigde bijwoord „uitdrukkelijk", iedere betekenis zou verliezen.

Verweerster merkt op dat de term „stilzwijgend" niet kan zien op de indeling van de ambtenaren *nadat* het hierbovenbedoelde verband is aangebracht, daar in dit artikel op de *vóór* de vaste aanstelling verkregen rang en salaristrap wordt gedoeld. Het staat evenwel vast dat verzoeker vóór zijn vaste aanstelling steeds in rang A 4/4 was ingedeeld.

Het middel ontleend aan de herwaardering van verzoekers functie

Verzoeker stelt dat, ook wanneer het Statuut op dit punt niets bepaalt, moet worden aangenomen dat de ambtenaar bij de herwaardering van zijn functie in zijn nieuwe rang in dezelde salaristrap zal worden ingedeeld die hij in zijn oude rang bezat.

Verweerster meent dat deze regel welke in het arrest-Collotti werd toegepast (Jurisprudentie, Deel X, blz. 904) in casu niet kan gelden. Het gevolg zou immers zijn dat ambtenaren die op een hergewaardeerde post werden geplaatst in een gunstiger positie zouden verkeren dan zij die rechtstreeks in een hoger ambt werden aangesteld, dan wel zodanig ambt bij wege van bevordering vóór de inwerkingtreding van het Statuut hadden verkregen. De automatische toepassing van zulk een abstracte regel zou er in vele gevallen toe leiden dat oudere en hoger geplaatste ambtenaren ten onrechte zouden worden gepasseerd door jongere ambtenaren, die, hoewel dezelfde functie uitoefende, vóór de herwaardering van het ambt lager waren ingedeeld.

In het onderhavige geval dient de salaristrap met toepassing van artikel 46 van het Statuut te worden bepaald. Deze bepaling ziet niet alleen op bevorderingen maar op alle benoemingen in een hogere rang, daaronder begrepen die welke bij de inwerkingtreding van het Statuut moesten worden toegekend ten einde het vereiste evenwicht tussen rang en functie aan te brengen.

Verzoeker kan het in het arrest-Collotti toegepaste criterium niet inroepen, daar er een fundamenteel verschil bestaat tussen de positie van de heer Collotti die krachtens het Statuut vast was aangesteld en verzoekers positie van arbeidscontractant.

Verweerster verwijst hier naar de opvatting van de Advocaat-Generaal Gand in de zaak 43-64 dat het, gezien de moeilijkheden waartoe de analogische toepassing van het E.G.K.S.-stelsel met betrekking tot de toekenning van rang en salaristrap gedurende de pre-statutaire periode leidde, niet wel mogelijk is tot een deugdelijke vergelijking te komen op grond waarvan een bepaalde functie met zekerheid hoger kan worden aangeslagen, waardoor de desbetreffende post opnieuw moet worden gewaardeerd.

Verweerster wijst erop dat rang en salaristrap onder het pre-statutaire stelsel niet in de eerste plaats werden vastgesteld op grond van de aard der functie en de anciënniteit, doch eveneens gelet op factoren welke aan de functie zelve vreemd zijn : ervaring, verdiensten, leeftijd, vroegere bezoldiging, burgerlijke status, enzovoort. Bijgevolg konden deze factoren niet tot grondslag worden genomen voor een vergelijking der verschillende functies en derhalve evenmin voor de herwaardering van een bepaald ambt. Bovendien behoorde volgens het stelsel van de E.G.K.S. bij de functie van Collotti slechts één enkele rang, zodat ongerechtvaardigde bevoordelingen in rang niet behoefden te worden gevreesd. Het ambt van afdelingshoofd echter, waarvoor twee rangen gelden, werd bij het nieuwe Statuut tot een enkele rang beperkt, zodat de hierboven geschetste gevaren inderdaad dreigen.

Verzoeker betwist de opvatting dat het beginsel waarop het arrest-Collotti berust geen abstracte regel vormt welke onafhankelijk van het geval waarop zij werd toegepast zou gelden. De rechtszekerheid eist dit beginsel als zulk een regel te zien.

Past men in casu het arrest-Collotti niet toe, dan zou in rechte een lacune ontstaan, daar artikel 46 van het Statuut niet van toepassing is.

De gevaren waarop verweerster wijst bestaan in werkelijkheid niet, daar, gelijk het Hof reeds eerder heeft beslist, rechtsbetrekkingen welke niet tijdig tot voorwerp van een beroep werden gemaakt, niet meer in geding kunnen zijn.

Verzoeker stelt dat andere ambtenaren die evenals hij bij de Pers- en Voorlichtingsdienst der Europese Gemeenschappen werkzaam waren en van wie sommigen jonger waren dan hij, zich door de Commissie een hogere salaristrap zagen toegekend; zij richtte zich daarbij weliswaar niet naar het arrest van de heer Collotti, doch evenmin mechanisch naar artikel 46 van het Statuut.

Verzoeker keert zich tegen de opvatting dat er in casu geen sprake zou zijn van een herwaardering van een ambt, daar het hier de overgang van het pre-statutaire contractuele stelsel naar de statutaire regeling zou betreffen en stelt dat het ook in het bijzondere geval van Collotti beslist niet zeker is dat diens functie ondubbelzinnig met een bepaalde post in de talendienst overeenstemde. Bovendien bevonden de krachtens de zogenaamde Brusselse overeenkomsten aangestelde ambtenaren, wanneer het arbeidscontract eenmaal gesloten was, inderdaad onder een statutaire regeling, zij het ook ingevolge een analogische toepassing. Derhalve doet de vraag of er een volkomen parallellie bestaat tussen de positie van Collotti en die van verzoeker niet ter zake.

Verweerster brengt hiertegen in dat het door het Hof in het arrest-Collotti toegepaste criterium geen regel is van wetgevende aard, doch een door de rechter op grond van specifieke kenmerken gegeven oplossing voor een bijzonder en delicaat geval. Dit criterium is derhalve niet van algemene toepassing en doet ook niet het bestaan van een lacune rechtens vermoeden, daar artikel 46 hier van toepassing is.

Verzoekers vordering de door de *Commissie van de E.E.G.* gevolgde regel toe te passen werd eerst bij repliek gedaan en dient derhalve niet ontvankelijk te worden geacht. Daar zij bovendien strekt tot toepassing van het criterium geldende voor de herwaardering van de salaristrap is zij met de aanvankelijke eis in strijd; immers hiermede werd erkenning beoogd van het recht op rang A 3, salaristrap 5, zodat zij tot een ander rechtsgevolg zou leiden.

Bovendien zijn de minieme verschillen in salaristrap tussen bepaalde afdelingshoofden van de E.E.G.-Commissie en van de Euratom-Commissie in hoofdzaak toe te schrijven aan de criteria krachtens welke de salaristrappen onder het pre-statutaire stelsel geacht werden stilzwijgend te zijn toegekend. Daar de E.E.G.-Commissie zich in hoofdzaak baseerde op de leeftijd van de ambtenaar, als zijnde een aanduiding voor de mate der opgedane ervaring, kan zij thans in gevallen welke analoog zijn met dat van verzoeker de verschillende loopbanen als het ware opnieuw vaststellen en wel op zodanige wijze dat het belangrijkste aan het arrest-Collotti verbonden bezwaar, dat wil zeggen dat afdelingshoofden in rang A 4 hoger worden geplaatst dan ambtenaren in rang A 3, kan worden vermeden. Dit stelsel waarbij werd onderzocht welke salaristrap de ambtenaren volgens het leeftijdscriterium verkregen zouden hebben indien zij reeds bij hun oorspronkelijke aanstelling in rang A 3 waren ingedeeld, kan geen toepassing vinden op de ambtenaren van de Euratom-Commissie, daar deze instelling de salaristrappen placht vast te stellen op grondslag van een genuanceerder waardering van de verdiensten der kandidaten.

In ieder geval zou dit stelsel waarbij de loopbanen opnieuw werden vastgesteld er niet toe kunnen leiden dat verzoeker in zijn huidige rang A 3, salaristrap 4, zou verkrijgen, want het moet uitgesloten worden geacht dat de Commissie hem die bij de aanstelling in die rang terstond zou hebben gegeven. Immers, zo danige indeling zou een bezoldiging van Frs 33.100,— hebben betekend, terwijl zijn salaris in werkelijkheid Frs 29.250,— bedroeg. Bijgevolg zou verzoeker, ware hij in rang A 3 ingedeeld, een salaristrap hebben verkregen welke met laatstgenoemde bezoldiging overeenstemt, dat wil zeggen salaristrap 1 (Frs 28.900,—) of hoogstens salaristrap 2 (Frs 30.300,—). Deze laatste indeling beantwoordt financieel aan die welke hij bij de bestreden beschikking verkreeg.

Artikel 102 van het Statuut voorziet geen enkele toetsing van de criteria welke voor de vaststelling der bezoldiging krachtens arbeidsovereenkomst golden. In geval van een conflict tussen de regel dat ambtenaren van een bepaalde *dienst* op gelijke wijze moeten worden behandeld en de eis van rechtsgelijkheid tussen de ambtenaren van dezelfde *instelling* die onder hetzelfde bestuursgezag zijn geplaatst, dient de tweede regel te prevaleren. Bijgevolg, en derhalve ook indien men in beginsel de vaststelling van de nieuwe indeling door middel van de toekenning van salaristrappen als juist aanvaardt, zou zulks derhalve moeten geschieden overeenkomstig de bij de diensten van de Euratom gebruikelijke criteria.

Verweerster keert zich eveneens tegen de argumenten waarmede verzoeker de betekenis van het verschil tussen de statutaire positie van Collotti en zijn positie als arbeidscontractant tracht te verkleinen. Immers het staat vast dat voor de arbeidscontractanten de salaristrappen niet op dezelfde grondslag en derhalve ook niet met gelijk gevolg als in het E.G.K.S.-Statuut werden bepaald. Verzoeker had derhalve bij zijn aanstelling salaristrap 4 niet krachtens het Statuut kunnen verkrijgen.

Verzoeker stelt vervolgens, dat het Hof niet alleen de bestreden beschikking behoort te vernietigen, doch eveneens, gezien zijn bevoegdheid in volle omvang recht te doen, zelf verzoekers administratieve positie te bepalen en de tot rectificatie daarvan te treffen maatregelen aan te geven. Hij acht het van belang dat het Hof in casu nauwkeurig de regels en criteria omschrijft op grond waarvan de Commissie verzoekers administratieve positie behoort te regelen.

Verweerster meent dat het hier geen rechtsmiddel betreft, doch een van de onderdelen van de eis zelf. Zij betwijfelt of het Hof in de onderhavige materie onbeperkte rechtsmacht heeft in die zin dat het zich niet tot nietig verklaren behoeft te beperken. Het geschil is niet, gelijk artikel 91 van het Statuut het uitdrukt van „geldelijke aard", daar de financiële voordelen welke verzoeker krachtens een voor hem gunstige uitspraak zou verkrijgen slechts uit een door de Commissie bevoegdelijk gegeven administratieve beschikking zouden voortvloeien;

IV — Procedure

Overwegende dat het geding het normale verloop heeft gevolgd;

dat beide zaken bij beschikking van 10 januari 1966 zowel voor de behandeling als de uitspraak werden gevoegd;

dat verzoeker bij brief van 8 juni 1966, ter Griffie binnengekomen op 13 juni 1966, overlegging heeft verzocht van punt 10 van het procesverbaal van de op 13 oktober 1964 te Brussel gehouden 144e zitting van de Raad der E.G.A.;

Overwegende dat de Eerste Kamer van het Hof heeft beslist dat er geen aanleiding bestaat dit stuk te doen produceren en bepaald dat zonder verdere instructies tot de mondelinge behandeling kan worden overgegaan;

dat partijen ter zitting van 5 oktober 1966 zijn gehoord;

dat de Advocaat-Generaal K. Roemer ter zitting van 19 oktober 1966 conclusie heeft genomen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Overwegende dat verweerster de ontvankelijkheid van de onderhavige beroepen niet heeft betwist en deze ambtshalve ook geen bezwaar ontmoet;

dat de beroepen mitsdien ontvankelijk zijn;

Ten principale

In de zaak 15-64

Overwegende dat de hoofdvordering inmiddels zonder voorwerp is geraakt daar de Commissie bij beschikking van 13 januari 1965 verzoeker de rang A 3 heeft toegekend;

dat verzoeker bij pleidooi heeft verklaard afstand te doen van de vordering wegens geleden onstoffelijke schade;

dat het Hof in de onderhavige zaak derhalve nog slechts ten aanzien van de kosten heeft te beslissen;

In de zaak 60-65

Overwegende dat verzoeker meent dat hij vóór zijn vaste aanstelling krachtens het Statuut de rang A 3, salaristrap 4, reeds stilzwijgend had verkregen;

dat volgens verzoeker de in artikel 102 van het Statuut bedoelde *stilzwijgend* verkregen rang, de rang zou zijn welke — krachtens de daarvan nadien in het Statuut gegeven waardering — met de in de pre-statutaire periode uitgeoefende functie overeenstemt;

Overwegende dat met artikel 102 van het Statuut beoogd wordt de later in vaste dienst aangestelde arbeidscontractanten de handhaving van hun aanvankelijke ambtelijke positie te waarborgen, zulks door de rang en salaristrap welke zij vóór hun vaste aanstelling uitdrukkelijk of stilzwijgend hadden verkregen, vrijwel automatisch in de tabel van artikel 66 over te nemen;

dat daarentegen het verband tussen de uitgeoefende functie en de rang slechts kan worden aangebracht overeenkomstig bijlage I van het Statuut en de in artikel 5, laatste lid, gegeven omschrijving van werkzaamheden en bevoegdheden;

dat als onbetwist vaststaat dat verzoekers bezoldiging vóór de inwerkingtreding van het nieuw Statuut, met analogische toepassing van de salaristabel van het Ambtenarenstatuut der E.G.K.S., was vastgesteld op een bedrag gelijk aan de bezoldiging behorende bij rang A 4, salaristrap 4, van bedoelde tabel;

dat het derhalve niet juist is dat verzoeker rang A 3/4 reeds vóór zijn vaste aanstelling krachtens het nieuwe Statuut zou hebben verkregen;

dat dit middel derhalve niet is gegrond;

Overwegende dat verzoeker stelt dat hij althans aanspraak kon maken op behoud van de hem in zijn vroegere rang toegekende salaristrap in de nieuwe rang welke hem uit hoofde van de herwaardering van zijn ambt overeenkomstig het nieuwe Statuut werd toegekend;

Overwegende, dat nu het Statuut op dit punt geen nauwkeurige bepaling bevat, toepassing van het criterium, dat bij overgang naar de

nieuwe rang de bestaande salaristrap zonder meer wordt gehandhaafd, juist zou voorkomen, indien de oorspronkelijke indeling van het ambt met de statutaire regeling van de E.G.K.S. overeenstemde en bij die post slechts één enkele rang behoorde;

dat het nieuwe Statuut toch nauwkeurige en uniforme regels bevat met betrekking tot de vaststelling der salaristrappen;

dat daarentegen onder het contractuele stelsel, waaraan verzoeker vóór de inwerkingtreding van het nieuwe Statuut onderworpen was, de vaststelling der salaristrappen minder strikt was geregeld;

dat toch onder dit stelsel de ambtenaar „stilzwijgend" een hoge salaristrap in een bepaalde rang kon verkrijgen zonder dat zulks met zijn anciënniteit of beroepservaring verband hield en wel met name om hem op grond van andere criteria een passend geoordeelde bezoldiging te kunnen geven;

dat dan ook toepassing van de regel der automatische toekenning van een bepaalde salaristrap op zodanige gevallen het gevaar inhield, dat ten nadele van de vroegere statutaire ambtenaren discriminaties zouden optreden;

dat anderzijds verzoeker, die stilzwijgend was ingedeeld in een hoge salaristrap van de lagere rang ener loopbaan welke zich over twee rangen uitstrekt, door toepassing van bovenbedoeld criterium ten onrechte bevoordeeld zou kunnen worden ten opzichte van andere, krachtens een „Brussels" contract aangestelde ambtenaren, die dezelfde functies uitoefenen en stilzwijgend een lagere salaristrap, doch in een hogere rang hadden verkregen;

dat het door verzoeker voorgestelde criterium derhalve niet kan worden aanvaard;

Overwegende dat ten slotte nog moet worden onderzocht of de methode welke de Commissie voor de vaststelling van verzoekers salaristrap heeft gevolgd, inderdaad juist is;

Overwegende dat onder het contractuele stelsel de stilzwijgende toekenning van een salaristrap naar analogie van de tabel der bezoldigingen van het E.G.K.S.-Statuut hoofdzakelijk verband hield met het bedrag van de bezoldiging;

dat derhalve, nu dit punt in het Statuut niet uitdrukkelijk is geregeld, voor de vaststelling van de salaristrap in de nieuwe rang van een criterium dient te worden uitgegaan waarbij voornamelijk rekening wordt gehouden met het niveau der vroegere bezoldiging van de ambtenaar;

dat artikel 46 van het Statuut, waarin de bevorderingen worden geregeld, op het stuk der bezoldigingen nauwkeurige voorschriften bevat ter vermijding van iedere discriminatie tussen de ambtenaren die naar een hogere rang overgaan;

dat derhalve, nu het Statuut geen uitdrukkelijke bepaling ter regeling van het onderhavige geval bevat, de analogische toepassing van genoemd artikel op verzoeker rechtmatig moet worden geacht;

dat dit middel derhalve niet is gegrond;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat blijkens artikel 69, § 2, van het Reglement voor de procesvoering, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten zal worden verwezen;

dat evenwel krachtens artikel 70 van genoemd Reglement de kosten der Instellingen, in geval van beroepen door ambtenaren van de Gemeenschappen aanhangig gemaakt, te haren laste blijven;

Overwegende dat verweerster in de zaak 15-64 in de loop van het geding aan verzoekers vordering tot indeling in rang A 3 heeft voldaan;

dat zij daarmede stilzwijgend de gegrondheid van de hoofdvordering heeft erkend;

dat verzoeker bij pleidooi heeft verklaard van zijn vordering tot vergoeding van geleden onstoffelijke schade afstand te doen;

dat verweerster derhalve de kosten van het geding, voor zover gevallen vóór de betekening van haar beschikking d.d. 13 januari 1965, moet dragen;

dat daarentegen de sedertdien door verzoeker gemaakte kosten te zijnen laste behoren te blijven;

Overwegende dat, wat de zaak 60-65 betreft geen van verzoekers middelen kon slagen en hij derhalve in de kosten van dat geding moet worden veroordeeld;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie, en inzonderheid op de artikelen 91 en 102;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen en inzonderheid op de artikelen 69 en 70;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende,

1. Verstaat dat het beroep 15-64 zonder voorwerp is geraakt;
2. Verwerpt het beroep 60-65 als zijnde niet gegrond;
3. Verstaat dat verweerster de tot de betekening van de beschikking der Commissie d.d. 13 januari 1965 op het beroep gevallen kosten heeft te dragen en dat de overige door verzoeker gemaakte kosten te zijnen laste blijven;

4. Verstaat, dat in de zaak 60-65 iedere partij haar eigen kosten drage;

5. Wijst af het meer of anders gevorderde.

Aldus gewezen te Luxemburg op vijftien december negentienhonderdzesenzestig.

Trabucchi Delvaux Lecourt

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vijftien december negentienhonderdzesenzestig.

De Griffier,

A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer,

L. Delvaux

Conclusie van de Advocaat-Generaal K. Roemer van 19 oktober 1966 [1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Verzoeker in de beide onderhavige gevoegde zaken is ambtenaar bij de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie. Op 1 september 1960 trad hij bij de Commissie van genoemde Gemeenschap in dienst op een salaris, hetwelk volgens verweerster overeenkwam met de bezoldiging verbonden aan de rang A 4, salaristrap 4, voorzien in het personeelsstatuut van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal. Na de inwerkingtreding van het personeelsstatuut voor de Euratom werk hij overeenkomstig artikel 102 van dit Statuut bij beschikking van 28 februari 1963 in de rang A 4/4 aangesteld, zulks met ingang van 1 januari 1962 en met bepaling dat zijn anciënniteit geacht werd op 1 september 1960 te zijn ingegaan. In het kader van de tweejaarlijkse periodieke verhogingen werd hem nadien met ingang van 1 september 1962 de salaristrap 5 van A 4 toegekend.

Daar verzoeker bij zijn aanstelling — de Commissie betwist dit niet — de rang verkreeg van afdelingshoofd bij de Gemeenschappelijke Pers- en Voorlichtingsdienst van de Europese Gemeenschappen, verzocht hij, bij een tot de voorzitter van de Euratom-Commissie gericht administratief beroep d.d. 21 februari 1964, erkenning van zijn aanspraak

1 — Vertaald uit het Duits.